

Arrest

nr. 230 776 van 23 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. BOURGEOIS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 september 2018 om internationale bescherming. Op 9 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 april 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn. U werd geboren op 6 mei 1979 te Zarqa, Jordanië. U groeide er op in de wijk Hawajan. Uw vader en grootouders langs vaderskant, zijn oorspronkelijk afkomstig uit Lid, maar vluchtten in 1948 met de oprichting van de staat Israël naar Gaza, meer bepaald naar het vluchtelingenkamp van al Breigh. Met het uitbreken van de 1967-oorlog vluchtten zij naar Jordanië waar zij zich vestigden in Jerash in een Palestijns vluchtelingenkamp. U bent UNRWA geregistreerd in Jordanië. Uw ouders werden eigenaar van een stuk bouwgrond in Zarqa. De stamleider van de Beni Al Hassan-stam zou dit uit liefdadigheid aan uw ouders hebben geschonken. U volgde het lager onderwijs aan een staatsschool, maar zat ook gedurende 5 jaar op een UNRWA school. U behaalde uw middelbare school diploma in 1996. In 1996 werd u opgeroepen door de inlichtingendienst (Mukhabaraat). U werd er ondervraagd over uw contacten met de oppositie. U werd met uw hoofd tegen de muur geslagen waarbij u een tandbreuk op liep. U werd diezelfde dag vrijgelaten. In 1999 werd u andermaal opgepakt door de veiligheidsdiensten. Er werden u vragen gesteld over mensen uit uw wijk, maar u mocht diezelfde dag nog beschikken. U werkte in die periode om uw opleiding (grafisch design) te kunnen bekostigen aan een privé-faculteit te Zarqa (Tasmin Grafic). U rondde deze opleiding af in 2005. U deed nog een stage in de periode na uw afstuderen maar geraakte niet aan een baan omwille van het feit dat u niet beschikte over een Jordaans nationaal nummer. In 2008 slaagde u erin om een arbeidscontract in Saoedi-Arabië te bekomen, meer bepaald in een bedrijf genaamd M. (...) dat keukens vervaardigde. In 2009 keerde u terug naar Jordanië en huwde u er met uw echtgenote A. A. I. (...), een Jordaanse. Uw echtgenote vervoegde u in Saoedi-Arabië. Uw kinderen R. (...), L. (...) en D. (...) werden geboren in Jordanië en kregen net als u geen Jordaans staatsburgerschap toegekend. Na 7,5 jaar veranderde u van werk en ging u aan de slag in een bedrijf genaamd V. (...) dat eveneens keukens ontwierp. U bleef er werkzaam tot juli 2018. Door een slechtere economische conjunctuur zou u worden ontslagen door uw werkgever. Hierdoor zou u eveneens uw sponsor verliezen en bijgevolg zou uw verblijfsvergunning in Saoedi-Arabië op de helling komen te staan. Ofschoon u drie maanden de tijd kreeg om een nieuwe arbeidsovereenkomst af te sluiten en aldus een nieuwe sponsor te vinden, keerde u reeds in augustus 2018 terug naar Jordanië. Als Palestijn afkomstig uit Gaza zou u in Jordanië evenwel geen rechten hebben. U verklaarde dat u niet mocht stemmen voor de parlementsverkiezingen, u moest er betalen voor medische zorg alsook voor onderwijs. U zou er bovendien het slachtoffer zijn van discriminatie. Evenmin kon u er werk vinden. Deze context maakte dat u besloot om niet in Jordanië te blijven. Reeds voor uw vertrek uit Saoedi-Arabië had u er een toeristenvisum aangevraagd om naar België te reizen. U had immers vernomen dat de Belgische autoriteiten aandacht hadden voor de Palestijnen. U vertrok via de Amman Queen Alia International Airport naar België alwaar u aankwam 3 september 2018 en er op 14 september 2018 een verzoek indiende tot het bekomen van internationale bescherming.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u de volgende documenten neer: uw originele Jordaanse reispas voor Palestijnen met n° T406492, uw Iqama, uw UNRWA family registration card, een attest van UNRWA dd. 11/09/2018, het familieboekje op naam van uw echtgenote, uw geboorteakte en uw diploma behaald aan de privéfaculteit van Zarqa. Verder legt u ook kopieën neer van een attest van UNRWA dd 31/08/14, de geboorteaktes van uw kinderen, van uw huwelijksakte, van een arbeidsovereenkomst, van het paspoort van uw echtgenote en tenslotte van uw Muqem.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar art. 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet een verzoeker niet alleen aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand daadwerkelijk heeft ingeroepen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09 Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és

Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51 en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §52).

In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen. Uit de documenten die u voorlegde blijkt weliswaar dat u als Palestijns vluchteling bent ingeschreven bij de UNRWA (zie de bevestiging van UNRWA en de UNRWA familie registratiekaart, toegevoegd aan het administratief dossier), doch uit uw eigen verklaringen blijkt dat ofschoon u UNRWA onderwijs heeft genoten gedurende 5 jaar, u verder geen beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS, p. 6). Bovendien verliet u het UNRWA-mandaatgebied in de periode 2008 -2018 met uw vertrek naar Saoedi-Arabië. Ofschoon u in augustus 2018 nog gedurende een maand in Jordanië verbleef, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u gedurende deze maand nog UNRWA- steun heeft genoten. Daar u niet heeft aangetoond dat u daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek tot internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u door de Jordaanse autoriteiten verschillende keren zou zijn opgepakt, enerzijds omdat ze u verdachten banden te hebben met islamistische organisaties, anderzijds omdat zij u wilden gebruiken als informant teneinde informatie te verzamelen over mensen uit uw gemeenschap. U zou dit verzoek hebben afgewezen waardoor u thans de Jordaanse autoriteiten vreest. Daarenboven stelt u voorop als Palestijn, die omwille van de herkomst van zijn ouders beschouwd wordt als een Palestijn uit de Gazastrook, in Jordanië te worden gediscrimineerd. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen respectievelijk niet als bewezen noch gegrond worden beschouwd.

In verband met de problemen die u zou hebben gekend met de Jordaanse autoriteiten dient te worden opgemerkt dat deze als onvoldoende ernstig moeten worden gekwalificeerd. U haalde aan dat u in 1996 gedurende een dag werd vastgehouden door de inlichtingendienst (Mukhabaraat) en werd ondervraagd over uw contacten met opposanten. U werd geslagen en liep hierbij een tandbreuk op. Drie jaar later in 1999 zou u nog een keer zijn opgepakt door de inlichtingendienst. U werd andermaal gedurende een dag vast gehouden. U werd bevraagd over personen in uw wijk en wat er in de moskee in uw buurt werd verteld. U werd ook gevraagd om met de inlichtingendienst samen te werken. U kreeg een telefoonnummer maar nam verder geen contact met hen op (CGVS, p. 14-15). U maakt geen gewag van enige repercussies omdat u de inlichtingendiensten geen informatie zou hebben verschaft. In de periode tussen 1997 en 2007, gedurende een periode van 10 jaar, deden er zich geen incidenten voor, evenmin werd u opnieuw geconvoceerd door de Jordaanse inlichtingendiensten. Dit gebeurde wel nog één keer in 2007. U ontving een convocatie van de inlichtingendiensten. U diende zich bij hen aan, werd een dag ondervraagd en zou nadien nogmaals een telefoonnummer hebben ontvangen van de inlichtingendienst met de vraag om met hen samen te werken (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 23/10/2018). Sedert u in 2008 ging werken in Saoedi-Arabië, hebben de Jordaanse autoriteiten geen interesse meer in u getoond, evenmin deden er zich incidenten voor (CGVS, p. 15). Om de twee jaar werd uw tijdelijke Jordaanse reispas probleemloos verlengd of werd u een nieuwe reispas afgeleverd zonder dat zich hierbij complicaties voordeden. U richtte zich met andere woorden telkens uit eigen beweging tot diezelfde autoriteit die u thans vooropstelt te vrezen. Dit gegeven ondergraaft op ernstige wijze de ernst van uw vrees ten aanzien van de Jordaanse autoriteiten en onderschrijft bijgevolg de vaststellingen in supra dat u geen vervolging vreest vanwege de Jordaanse autoriteiten.

Verder dient te worden vastgesteld dat u na uw vertrek naar Saoedi-Arabië, nog terugkeerde naar Jordanië (CGVS, p. 12, 15). Meer in het bijzonder blijkt u voorafgaand aan uw vertrek uit Saoedi-Arabië, Jordanië te hebben bezocht in de maand juni om er het einde van de Ramadan te vieren samen met uw familie (CGVS, p.12). Daarnaast verbleef u in Jordanië voorafgaande aan uw vertrek naar België en wel van 31 juli 2018 tot en met 3 september 2018. Ook in die periode maakt u geen gewag van problemen die er zich zouden hebben voorgedaan met de Jordaanse autoriteiten. Zelfs niet nadat u zich op YouTube kritisch zou hebben uitgelaten over de Jordaanse regering en haar ministers (CGVS, p. 15). U met dit gegeven geconfronteerd, stelt u voorop dat u zich gesterkt voelde door het feit dat de zus van uw echtgenote, gehuwd was met een persoon genaamd B. a. A. (...) die een hoge positie had bij de Jordaanse overheid. Hij zou u kunnen helpen indien er zich problemen zouden voordoen (CGVS, p. 15). Hoe het ook zij, uit uw verklaringen blijkt dat er geen enkele aanwijzing voor handen is waaruit zou

kunnen worden opgemaakt dat u in de negatieve belangstelling zou staan van de Jordaanse autoriteiten.

Aangaande uw vrees ten aanzien van de Jordaanse autoriteiten dient bijkomend te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u Saoedi-Arabië moest verlaten omdat uw arbeidsovereenkomst zou zijn beëindigd. U verklaarde dat in juli 2018 uw arbeidsovereenkomst werd opgezegd. U zou vervolgens drie maanden de tijd hebben gekregen om een nieuwe job/sponsor te vinden. Deze periode, zo stelde u voorop, had nog kunnen uitgebreid worden tot 6 maanden. Uit uw verklaringen blijkt dat u deze periode geenszins benutte. Immers, reeds eind juli 2018 verliet u Saoedi-Arabië en keerde u op eigen initiatief naar Jordanië terug. U gevraagd waarom u gezien de vrees die u vooropstelt te koesteren in Jordanië, niet alles op alles zette om er aan een job te geraken, repliceert u dat er in Saoedi-Arabië geen werk was (CGVS, p. 10). Gezien u niet de volledige periode benutte om een nieuwe job te vinden, overtuigt u niet alles er aan te hebben gedaan om een terugkeer naar Jordanië te verhinderen. Uw houding in casu, strookt dan ook niet met de vrees die u verklaart te hebben ten aanzien van Jordanië. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit opgemaakt kan worden dat het vervallen van uw verblijfsrecht in Saoedi-Arabië in december 2018, te wijten zou zijn aan het feit dat uw arbeidsovereenkomst in juli 2018 door uw werkgever werd beëindigd.

U stelt verder voorop dat u als een nakomeling van een Palestijn uit Gaza werd gediscrimineerd door de Jordaans autoriteiten. U zou geregeld worden aangehouden voor identiteitscontroles. Daarnaast zou u evenmin werk kunnen bekomen omwille van uw afkomst. U moest bovendien betalen voor onderwijs en medische zorg. U had evenmin stemplicht en geen recht op het verwerven van eigendom (CGVS, p. 14, 15; Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ dd. 23/10/2018). Dient te worden opgemerkt dat uw statuut in Jordanië gelijk wordt gesteld met het statuut van personen afkomstig uit andere Arabische landen (COI Focus: Jordanië, Palestiniens de Gaza déplaces de 1967). Uit het feit dat u niet dezelfde rechten geniet als Jordaanse staatsburgers, kan niet zondermeer worden afgeleid dat hier discriminatoire redenen aan ten grondslag liggen. Indien dit al het geval zou zijn, quod non, moet om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt geenszins uit uw verklaringen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw moeder niet behoort tot de groep Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, doch een Jordaanse reispas heeft met een geldigheid van 5 jaar. Uw ouders slaagden er dan ook in het vluchtelingenkamp van Jerash te verlaten. Zij vestigden zich in de stad Zarqa. U volgde onderwijs bij UNRWA en slaagde erin, ofschoon u er voor moest werken, om u in te schrijven aan een privé-universiteit waar u een titel behaalde. Waar u vooropstelt dat u niet mocht werken omdat u geen nationaal nummer had, blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk gewerkt heeft in Jordanië. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat het beeld dat u in dit verband schetst, genuanceerder is. Gezien de Palestijnen uit de Gazastrook gelijk worden gesteld met buitenlanders, moeten zij net als hen, een toestemming verkrijgen om te mogen werken door onder meer aan te tonen dat hun kwalificaties niet beschikbaar zijn op de Jordaanse arbeidsmarkt. Ook worden bepaalde beroepen voorbehouden voor Jordaanse staatsburgers (zie COI Focus, p. 9-10). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u bent gehuwd met een Jordaanse staatsburger. Ofschoon uw kinderen worden beschouwd als nakomelingen van Palestijnen afkomstig uit Gaza, slaagde uw familie er wel in om via connecties uw kinderen in te schrijven in een Jordaanse staatsschool (CGVS, p. 8). Uit voorafgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat eventuele problemen die u heeft gehad in Jordanië omwille van uw statuut van Palestijn uit Gaza, niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd. Dit blijkt ook uit uw gedrag, zijnde het op regelmatige basis terugkeren naar Jordanië alsook de aanvraag en het bekomen van Jordaanse reisdocumenten. Deze houding conflicteert met de vrees die u vooropstelt te koesteren voor de Jordaanse autoriteiten.

Uit voorafgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Jordanië vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Geneve of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

De door neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin wijzigen. Uw tijdelijk Jordaans paspoort, UNRWA Family registration card en geboorteakte bevestigen uw identiteit, Palestijnse herkomst en uw statuut van Palestijn uit Gaza in Jordanië. Uw huwelijksakte, familieboekje, paspoort van uw echtgenote en de geboorteaktes van uw kinderen, tonen uw gezinssamenstelling aan wat door het CGVS niet wordt betwist. Voorts legt u uw Saoedische Iqama en Muqem neer waaruit blijkt dat u effectief in Saoedi-Arabië heeft gewerkt en het land definitief heeft verlaten. Het CGVS betwist uw tewerkstelling in Saoedi-Arabië niet, evenmin het feit dat u het land definitief zou hebben verlaten. Wel merkt het CGVS op, zoals in supra, dat u nalaat een begin van bewijs neer te leggen dat u omstreeks mei 2018 effectief zou zijn ontslagen waardoor u genoodzaakt was om Saoedi-Arabië te verlaten.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u op 8 februari 2019, via uw advocaat mter. J.Braun, opmerkingen overmaakte bij de notities van het persoonlijk onderhoud. U stelt voorop dat u niet meer terug kan keren naar Saoedi-Arabië sedert begin 2019, u zou er bovendien tijdens uw verblijf zijn mishandeld en als slaaf zijn behandeld louter omwille van het feit dat u een buitenlander was. U haalt tenslotte aan dat er in Saoedi-Arabië geen vrijheid van meningsuiting was. In verband met deze aangehaalde feiten, dient te worden vooropgesteld dat uw vrees werd beoordeeld ten overstaan van Jordanië.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. In casu stelt het CGVS voorop dat in Jordanië burgers thans geen reëel risico lopen op het leiden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

*“Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet:
“(…)”*

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de

certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RvV, nr. 43080 van 6 mei 2010).

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

• Aangaande de problemen van Meneer A. (...) met de Jordaanse autoriteiten en zijn vrees voor die autoriteiten

Ten eerste volgens het CGVS zijn de problemen die Meneer A. (...) met de Jordaanse autoriteiten heeft gekend onvoldoende ernstig (bestreden beslissing, p.2).

Tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS durfde Meneer A. (...) echter niet al zijn problemen te vertellen. Toen hij in 2018 naar Jordanië terugkeerde, werd Meneer A. (...) aan de grens gearresteerd door de algemene inlichtingendiensten en naar de algemene inlichtingendiensten van Zarqa gestuurd. Tijdens zijn arrestatie werd Meneer A. (...) ondervraagd over enkele mensen die informatie over Daesh en Al Qaeda hebben. Om zijn leven te redden, gaf Meneer A. (...) hen geen echte informatie over deze mensen. De autoriteiten realiseerden zich dat de informatie die hij gaf vals was en folterden hem om hen de waarheid te vertellen. Een week later werd hij vrijgelaten. Vanwege de mishandeling moest Meneer A. (...) naar het ziekenhuis gaan om zorgen te krijgen.

Tot staving van het onderhavige beroep legt Meneer A. (...) een medisch rapport voor waaruit blijkt dat hij naar het ziekenhuis na de mishandeling is gegaan (stuk 3). De Jordaanse inlichtingendienst chanteerde ook Meneer A. (...) door te dreigen zijn echtgenote aan te vallen. Om te voorkomen dat zijn vrouw werd aangevallen, moest hij een bepaald bedrag betalen. In bijlage van dit beroep is een bewijs van betaling gevoegd (stuk 4).

Meneer A. (...) durfde zijn gebeurtenissen niet te vertellen omdat er religieuze druk op hem werd uitgeoefend. Inderdaad moest Meneer A. (...) op de koran zweren dat hij niemand zou vertellen wat er gebeurd was.

In het licht van deze elementen zijn de problemen die Meneer A. (...) met de Jordaanse autoriteiten heeft ondervonden voldoende ernstig en zijn angst is nog steeds aanwezig.

Nadat Meneer A. (...) in België was aangekomen, namen de Jordaanse inlichtingendiensten contact op met zijn ouders en vertelden hen dat Meneer A. (...) opnieuw was opgeroepen voor ondervraging. De ouders van verzoeker antwoordden dat zij niet wisten waar hun zoon was. De inlichtingendiensten zeiden toen dat als Meneer A. (...) terugkeerde naar Jordanië, hij onmiddellijk gearresteerd zou worden.

Ten tweede verliet Meneer A. (...) verliet Saoedi-Arabië omdat hij geen arbeidsovereenkomst meer had en niet langer het recht had om daar te blijven. Op dit punt was er een probleem van begrijpelijkheid. Meneer A. (...) had niet de mogelijkheid om nog drie maanden langer in Saoedi-Arabië te blijven om een nieuw werk te vinden. Hij had alleen drie maanden van tevoren voordat hij het land moest verlaten. Aan het eind van deze drie maanden, had hij geen andere keuze dan terug te keren naar Jordanië. Verschillende bronnen getuigen van het feit dat een expat automatisch zijn werkvisum in Saoedi-Arabië verliest zodra hij geen werk meer heeft:

- KAWA News, « Arabie Saoudite : vers un visa de travail plus facile d'accès ? », 16 februari 2018 (beschikbaar op <https://kawa-news.com/arabie-saoudite-vers-un-visade-travail-plus-facile-acces/>) (stuk 5):« Venir travailler en Arabie Saoudite sera bientôt beaucoup plus facile. Le Royaume s'apprête en effet à mettre en circulation des permis de travail pour les étrangers. Une étape de plus dans la modernisation du Royaume initiée par le plan Vision 2030. (...)

Pour travailler en Arabie Saoudite, les expatriés devaient jusqu'ici faire la demande d'un visa de travail, justifier d'un garant sur place et attendre la délivrance du document pendant parfois plusieurs mois. La perte d'un emploi signifiait l'expiration de ce visa de travail ».

Op dit moment zijn de voorwaarden voor een werkvisum in Saoedi-Arabië niet veranderd. In geval van verlies van werk verliest de persoon dus automatisch haar visum.

- Expat.com, « Travailler en Arabie Saoudite » (beschikbaar op : <https://www.expat.com/fr/guide/moyen-orient/arabie-saoudite/11533-travailler-enarabie-saoudite.html>) (stuk 6): En cas de licenciement vous perdrez votre emploi et votre visa de résident (igama). Vous serez alors rapatrié dans votre pays d'origine. Si vous souhaitez changer de travail, vous devez obtenir une autorisation écrite de votre sponsor. Sachez qu'il est commun qu'une entreprise conserve en sa possession les documents de voyage de ses employés étrangers.

• Aangaande de discriminerende handelingen waarvan Meneer A. (...) in Jordanië het slachtoffer werd

Het CGVS gelooft verzoeker niet wanneer hij beweert te zijn gediscrimineerd in Jordanië vanwege zijn Palestijnse afkomst (bestreden beslissing, p.3).

Tijdens zijn hoorzitting in het CGVS legde Meneer A. (...) uit dat hij vanwege zijn Palestijnse afkomst een zeer moeilijke toegang tot de arbeidsmarkt in Jordanië had. Daarom moest hij naar Saoedi-Arabië gaan om te werken. Het feit dat hij geen werk kan vinden in Jordanië veroorzaakt veel problemen, vooral omdat hij een vrouw en drie kinderen te voeden heeft. Meneer A. (...) legde ook uit dat de betaling van de medische zorg niet door de Staat voor de Palestijnse vluchtelingen wordt gedekt. De kosten zijn zeer hoog, omdat de Palestijnen naar privéklinieken moeten gaan. De Palestijnen hebben ook niet de mogelijkheid om eigenaar te worden van een huis of gebied. Tot slot worden Palestijnse vluchtelingen op straat lastiggevallen en door de lokale Jordaanse bevolking afgewezen.

De verklaringen van Meneer A. (...) worden bevestigd door diverse openbare, objectieve en recentere rapporten dan de documentatie waarop het CGVS zich baseert.

Inderdaad op basis van de COI Focus "Jordanie - Palestiniens de Gaza déplacés en 1967" van 3 augustus 2017 stelt het CGVS dat: "Gezien de Palestijnen uit de Gazastrook gelijk worden gesteld met buitenlanders, moeten zij net als hen, een toestemming verkrijgen om te mogen werken door onder meer aan te tonen dat hun kwalificaties niet beschikbaar zijn op de Jordaanse arbeidsmarkt" (bestreden beslissing, p.3).

Meer recente, objectieve en openbare informatie bevestigt echter dat migranten, met name Palestijnen, zeer moeilijk toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Voor de gelukkigste mensen die de kans hebben om te werken, worden ze uitgebuit en werken in vreselijke omstandigheden: « The NGO Tamkeen Fields for Aid said that almost 1.2 million migrant workers resided in Jordan although only 315,016 had work permits. Migrant workers continued to face exploitation and abuse, including confiscation of their passports by employers, poor working and living conditions, the denial of their right to change employment, forced labour, and human trafficking.

Migrant women domestic workers continued to be denied their annual leave entitlement, and were subject to ill-defined working hours, verbal, physical and sexual abuse, confinement to their employers' home and unpaid wages.

In February, the CEDAW Committee welcomed measures adopted to protect women migrant domestic workers' rights, such as the issuing of unified standard contracts, protection under Labour Code provisions, regulation of employment agencies, and the adoption of a law which criminalized trafficking in people. It remained concerned, however, that the measures were insufficient due to the lack of shelters, restricted access to justice, the largely ineffective application of the Labour Code and lack of regular inspection visits to the workplace » (Amnesty International, « Jordan 2017/2018 » (beschikbaar op : <https://www.amnesty.org/en/countries/middle-east-and-north-africa/jordan/report-jordan/>) (stuk 7).

Sinds 2018 is de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Jordanië verder verslechterd als gevolg van de vermindering van de financiële bijstand, met name van de Verenigde Staten:

- Association France Palestine Solidarité, « En attendant l'entente des donateurs, les réfugiés palestiniens devant un sombre avenir », 3 mei 2019 (beschikbaar op : <https://www.france-palestine.org/En-attendant-l-entente-des-donateurs-les-refugiés-palestiniens-devant-un-sombre>) (stuk 8): « En 2018, la contribution américaine aux finances de l'UNRWA a été divisée par sept, passant de 350 millions de dollars à 60 millions de dollars. L'administration Trump met en doute la légalité de l'existence de cette agence spécialisée dans l'aide aux réfugiés palestiniens à Gaza et en Cisjordanie, mais aussi au Liban, en Syrie et en Jordanie. (...)

Les subventions US drastiquement réduites

Créée en décembre 1949, l'UNRWA est active dans la bande de Gaza et en Cisjordanie, dans les camps des réfugiés. Elle opère également dans des pays arabes accueillant des réfugiés palestiniens, à savoir le Liban, la Syrie et la Jordanie. L'ensemble des réfugiés palestiniens relève de la compétence

de cette agence et non de celle du Haut commissariat aux réfugiés (HCR), autre organe spécialisé des Nations unies. En 2017, dans le cadre d'une réduction générale de leur contribution aux organes et agences des Nations unies, les Etats-Unis ont réduit leurs subventions à l'UNRWA : en 2018, leur apport à son financement a été divisé par sept, passant de 350 millions de dollars à... 60 millions de dollars.

...et Israël ponctionne les transferts financiers à l'AP

Les Palestiniens sont actuellement confrontés à de gros problèmes financiers. La réduction de la subvention américaine à l'UNRWA a été suivie, en février dernier, par la décision d'Israël de retrancher des revenus des impôts et taxes qu'il doit leur transférer la somme de 138,64 millions de dollars équivalant au montant présumé des allocations attribuées en 2018 par l'Autorité palestinienne aux détenus palestiniens dans les prisons israéliennes, ainsi qu'à leurs familles.

La Ligue arabe a décidé le 21 avril 2019 d'accorder à l'AP une subvention mensuelle de 100 millions de dollars afin de l'aider, comme le soulignait un communiqué de cette organisation, à « résister à la pression politique et financière » à laquelle elle fait face ».

- Human Rights Watch, « Jordan - Events of 2018 » (beschikbaar op : <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/jordan>) (stuk 9) : "Jordanian officials stated that the country did not receive enough international financial assistance in 2018 to cope with the effects of the refugee crisis on its public infrastructure, especially in the areas of public education and health. The UNHCR Jordan office, which coordinates the refugee response, said that by November it had raised only 36 percent of its US\$1 billion budget goal for 2018. As of September, UNICEF announced that because of an \$8.6 million shortfall in its requested budget for 2018, it had to cut back a program that subsidized school-related costs to only 10,000 Syrian refugee children out of about 55,000 in need ».

- France 24, "En Jordanie, les réfugiés palestiniens inquiets de la fin de l'aide américaine", 2 september 2018 (beschikbaar op: <https://www.france24.com/fr/20180902-jordanie-refugies-palestiniens-inquiets-fin-laide-americaine>) (stuk 10): "Nous avons déjà perdu notre pays, maintenant ils menacent nos moyens de subsistance", soupire Zeinab al-Ardaba, dans le camp de réfugiés palestiniens de Baqaa, en Jordanie, sous le choc après la fin des aides américaines à une agence de l'ONU aidant ces exilés.

Mme al-Ardaba est l'une des 119.000 réfugiés résidant dans cet immense camp -le plus grand de Jordanie- aux allées sinueuses jonchées de déchets et parcourues d'eaux usées. (...)

Les Etats-Unis, qui étaient les plus grands contributeurs au budget de l'Agence des Nations unies pour les réfugiés palestiniens (Unrwa), ont annoncé vendredi qu'ils cessaient leur financement à cette organisation, l'accusant de mener des activités "irréremédiablement biaisées".

La fin des contributions américaines met en péril les activités de cette agence de l'ONU.

Créée en 1949, l'Unrwa aide plus de trois millions de Palestiniens sur les cinq millions enregistrés comme réfugiés, notamment à travers un réseau de plus de 700 écoles et de centres de santé, dans les territoires palestiniens mais aussi au Liban, en Jordanie et en Syrie.

Le directeur de l'Unrwa, Pierre Krähenbuhl, a rappelé jeudi que l'agence est vitale pour la survie de millions de personnes jusqu'à ce que soit trouvée une solution définitive au conflit israélo-palestinien.

"Seul Dieu connaît les conditions difficiles auxquelles nous sommes confrontés dans les camps. Il est compliqué de trouver du travail et beaucoup sont au chômage, sans argent... La vie est difficile, très difficile", témoigne Mme Al-Ardaba ».

In zijn Concluding observations on the combined eighteenth to twentieth periodic reports of Jordan van 26 december 2017 (beschikbaar op: <https://tbinternet.ohchr.org/layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CERD/C/JOR/CO/18-20&Lang=Fr>) spreekt The Committee on the Elimination of Racial Discrimination zijn bezorgheid uit over de volgende punten (stuk 11):

« 14. The Committee, taking note of the information provided by the State party, remains deeply concerned that:

a) The reported continued practice of withdrawal of nationality from persons of Palestinian origin from the Occupied Palestinian Territory, in the light of its previous recommendation (CERD/C/JOR/CO/13-17, para. 12), and at the lack of information on the consequences of such measures for these persons in terms of the enjoyment of their rights under the Convention;

b) The continued reports of discrimination and barriers faced by Jordanian nationals of Palestinian origin with regard to access to housing, employment, education, health care and social services;

c) The substandard living conditions in some refugee camps, such as the Jarash camp, and the challenges faced by the residents of that camp in seeking employment or improving their economic and living conditions;

d) The reported difficulties that the State party's large population of Palestinian origin continues to experience in relation to participation in political life and decision-making processes (art. 5).

15. Reiterating its previous concluding observations (CERD/C/JOR/CO/13-17, paras. 1213), the Committee urges the State party to:

- a) Put an end to the withdrawal of nationality from persons from the Occupied Palestinian Territory and restore the nationality of those who have been affected by that practice. Provide detailed information in its next periodic report on the legal status of persons who have had their nationality withdrawn and the consequences with regard to the enjoyment of their rights under the Convention;
- b) Eliminate barriers and ensure access to housing, employment, education, health care and social services for Jordanian nationals of Palestinian origin, without discrimination;
- c) Work with the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East and other partners to improve the living conditions in refugee camps such as the Jarash camp and take measures to increase employment opportunities for persons living in those camps;
- d) Enhance the participation of Jordanians of Palestinian origin in political life and decision-making processes, including through the use of special measures, bearing in mind general recommendation No. 32 (2009) on the meaning and scope of special measures in the Convention ».

Tot slot, het feit dat Meneer A. (...) getrouwd is met een Jordaanse burger verandert zijn situatie niet. In Jordanië is de aandacht voor vrouwen niet goed. Ze kunnen hun nationaliteit niet eens doorgeven aan hun kinderen. Vrouwen worden beschouwd als een secundair personage in vergelijking met mannen: "29. The Committee is concerned about the persistence of deep - rooted discriminatory stereotypes concerning the roles and responsibilities of women and men in the family and in society, which overemphasize the traditional role of women as mothers and wives, thereby undermining women's social status, autonomy, educational opportunities and professional careers. It notes with concern that patriarchal attitudes are on the rise within State authorities and society, and that gender equality is being openly and increasingly challenged by conservative groups" (Committee on the Elimination of Discrimination against Women, Concluding observations on the sixth periodic report of Jordan, 9 maart 2017, beschikbaar op: <https://tbinternet.ohchr.org/layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CEDAW/C/JOR/CO/6&Lang=Fr>) (stuk 12)."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een medisch rapport van het Jabal Al Zaitoon Hospital (stuk 3);
- een bewijs van betaling van een geldbedrag aan de Jordaanse inlichtingendiensten (stuk 4);
- algemene informatie over het Saoedisch werkvisum (stukken 5 en 6);
- algemene informatie over de situatie van arbeidsmigranten in Jordanië (stuk 7);
- algemene informatie over de financiële moeilijkheden van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) (stukken 8-10);
- uittreksels uit twee rapporten met conclusies en aanbevelingen van respectievelijk de UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination en de UN Committee on the Elimination of Discrimination against Women met betrekking tot de situatie in Jordanië (stukken 11 en 12).

2.2.2. Op 27 oktober 2019 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij hij een verklaring van een klinisch psychologe van 23 september 2019 (stuk 1) en een medisch attest waaruit zou blijken dat hij mishandeld werd (stuk 2) als nieuwe stavingstukken voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in de stad Zarqa in Jordanië. Zijn familie langs vaderskant zou oorspronkelijk afkomstig zijn uit Lid, maar in 1948 bij de oprichting van Israël naar Gaza zijn gevlucht en vervolgens bij het uitbreken van de oorlog van 1967 naar Jordanië zijn getrokken. Verzoeker verklaart in 1996 te zijn opgeroepen door de Jordaanse inlichtingendienst en te zijn ondervraagd over zijn contacten met de oppositie. Daarbij zou verzoeker met zijn hoofd tegen de muur zijn geslagen en een tandbreuk hebben opgelopen. Verzoeker zou diezelfde dag nog zijn vrijgelaten. Verzoeker verklaart dat hij in 1999 andermaal werd opgepakt door de veiligheidsdiensten en ondervraagd werd over mensen uit zijn wijk en over wat er in de moskee in zijn buurt werd verteld. Verzoeker zou toen ook gevraagd zijn om met de inlichtingendienst samen te werken. Verzoeker zou opnieuw dezelfde dag hebben mogen beschikken. Hij zou een telefoonnummer hebben gekregen, maar verder geen contact hebben opgenomen. In 2007 zou verzoeker na een convocatie opnieuw een dag zijn vastgehouden en nogmaals een telefoonnummer hebben ontvangen van de inlichtingendienst met de vraag om samen te werken. Verzoeker verklaart dat hij in 2008 in Saoedi-Arabië ging werken en dat er zich sindsdien geen incidenten meer hebben voorgedaan met de Jordaanse autoriteiten. Verzoeker verklaart dat hij in Saoedi-Arabië achtereenvolgens bij twee verschillende werkgevers heeft gewerkt en eind juli 2018 door de laatste werkgever werd ontslagen omwille van de verslechterde economische conjunctuur. Omdat hij hierdoor geen sponsor meer had in Saoedi-Arabië en hij er na enkele maanden zoeken niet in geslaagd was ander werk te vinden, zou verzoeker zijn Saoedische verblijfsvergunning beëindigd hebben gezien en geen andere keuze hebben gehad dan eind juli 2018 naar Jordanië terug te keren. Ongeveer een maand na zijn terugkeer naar Jordanië zou verzoeker er opnieuw vertrokken zijn en naar België zijn gekomen met een toeristenvisum dat hij reeds vóór zijn vertrek uit Saoedi-Arabië had aangevraagd. Verzoeker verklaart als Palestijn afkomstig uit Gaza in Jordanië geen rechten te hebben. Hij zou er niet hebben mogen stemmen tijdens parlementsverkiezingen en geen eigendom hebben kunnen verwerven, hij zou er hebben moeten betalen voor medische zorg en onderwijs, en hij zou er gediscrimineerd zijn geweest door de autoriteiten en op de arbeidsmarkt.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde problemen met de Jordaanse autoriteiten omwille van de verdachtmakingen en vragen tot samenwerking, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat op basis hiervan niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

"In verband met de problemen die u zou hebben gekend met de Jordaanse autoriteiten dient te worden opgemerkt dat deze als onvoldoende ernstig moeten worden gekwalificeerd. U haalde aan dat u in 1996 gedurende een dag werd vastgehouden door de inlichtingendienst (Mukhabaraat) en werd ondervraagd over uw contacten met opposanten. U werd geslagen en liep hierbij een tandbreuk op. Drie jaar later in 1999 zou u nog een keer zijn opgepakt door de inlichtingendienst. U werd andermaal gedurende een dag vast gehouden. U werd bevraagd over personen in uw wijk en wat er in de moskee in uw buurt werd verteld. U werd ook gevraagd om met de inlichtingendienst samen te werken. U kreeg een

telefoonnummer maar nam verder geen contact met hen op (CGVS, p. 14-15). U maakt geen gewag van enige repercussies omdat u de inlichtingendiensten geen informatie zou hebben verschaft. In de periode tussen 1997 en 2007, gedurende een periode van 10 jaar, deden er zich geen incidenten voor, evenmin werd u opnieuw geconvoceerd door de Jordaanse inlichtingendiensten. Dit gebeurde wel nog één keer in 2007. U ontving een convocatie van de inlichtingendiensten. U diende zich bij hen aan, werd een dag ondervraagd en zou nadien nogmaals een telefoonnummer hebben ontvangen van de inlichtingendienst met de vraag om met hen samen te werken (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 23/10/2018). Sedert u in 2008 ging werken in Saoedi-Arabië, hebben de Jordaanse autoriteiten geen interesse meer in u getoond, evenmin deden er zich incidenten voor (CGVS, p. 15). Om de twee jaar werd uw tijdelijke Jordaanse reispas probleemloos verlengd of werd u een nieuwe reispas afgeleverd zonder dat zich hierbij complicaties voordeden. U richtte zich met andere woorden telkens uit eigen beweging tot diezelfde autoriteit die u thans vooropstelt te vrezen. Dit gegeven ondergraaft op ernstige wijze de ernst van uw vrees ten aanzien van de Jordaanse autoriteiten en onderschrijft bijgevolg de vaststellingen in supra dat u geen vervolging vreest vanwege de Jordaanse autoriteiten.

Verder dient te worden vastgesteld dat u na uw vertrek naar Saoedi-Arabië, nog terugkeerde naar Jordanië (CGVS, p. 12, 15). Meer in het bijzonder blijkt u voorafgaand aan uw vertrek uit Saoedi-Arabië, Jordanië te hebben bezocht in de maand juni om er het einde van de Ramadan te vieren samen met uw familie (CGVS, p.12). Daarnaast verbleef u in Jordanië voorafgaande aan uw vertrek naar België en wel van 31 juli 2018 tot en met 3 september 2018. Ook in die periode maakt u geen gewag van problemen die er zich zouden hebben voorgedaan met de Jordaanse autoriteiten. Zelfs niet nadat u zich op YouTube kritisch zou hebben uitgelaten over de Jordaanse regering en haar ministers (CGVS, p. 15). U met dit gegeven geconfronteerd, stelt u voorop dat u zich gesterkt voelde door het feit dat de zus van uw echtgenote, gehuwd was met een persoon genaamd B. a. A. (...) die een hoge positie had bij de Jordaanse overheid. Hij zou u kunnen helpen indien er zich problemen zouden voordoen (CGVS, p. 15). Hoe het ook zij, uit uw verklaringen blijkt dat er geen enkele aanwijzing voor handen is waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat u in de negatieve belangstelling zou staan van de Jordaanse autoriteiten.

Aangaande uw vrees ten aanzien van de Jordaanse autoriteiten dient bijkomend te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u Saoedi-Arabië moest verlaten omdat uw arbeidsovereenkomst zou zijn beëindigd. U verklaarde dat in juli 2018 uw arbeidsovereenkomst werd opgezegd. U zou vervolgens drie maanden de tijd hebben gekregen om een nieuwe job/sponsor te vinden. Deze periode, zo stelde u voorop, had nog kunnen uitgebreid worden tot 6 maanden. Uit uw verklaringen blijkt dat u deze periode geenszins benutte. Immers, reeds eind juli 2018 verliet u Saoedi-Arabië en keerde u op eigen initiatief naar Jordanië terug. U gevraagd waarom u gezien de vrees die u vooropstelt te koesteren in Jordanië, niet alles op alles zette om er aan een job te geraken, repliceert u dat er in Saoedi-Arabië geen werk was (CGVS, p. 10). Gezien u niet de volledige periode benutte om een nieuwe job te vinden, overtuigt u niet alles er aan te hebben gedaan om een terugkeer naar Jordanië te verhinderen. Uw houding in casu, strookt dan ook niet met de vrees die u verklaart te hebben ten aanzien van Jordanië. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit opgemaakt kan worden dat het vervallen van uw verblijfsrecht in Saoedi-Arabië in december 2018, te wijten zou zijn aan het feit dat uw arbeidsovereenkomst in juli 2018 door uw werkgever werd beëindigd."

Deze overwegingen en vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn draagkrachtig en pertinent, en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad tot de zijne gemaakt.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) niet al zijn problemen durfde te vertellen. Verzoeker beweert thans dat hij bij zijn terugkeer naar Jordanië vanuit Saoedi-Arabië eind juli - begin augustus 2018 aan de grens werd gearresteerd en naar de algemene inlichtingendiensten van Zarqa werd gestuurd. Verzoeker zou daar zijn ondervraagd over enkele mensen die informatie over Daesh en Al-Qaeda hebben. Om zijn leven te redden zou verzoeker de inlichtingendiensten valse informatie over deze personen hebben gegeven. De inlichtingendiensten zouden zich evenwel hebben gerealiseerd dat de informatie vals was en verzoeker daarom hebben gefolterd. Een week later zou verzoeker weer zijn vrijgelaten. Als gevolg van de ondergane mishandeling zou verzoeker vervolgens naar het ziekenhuis zijn gegaan voor verzorging.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas

uiteen te zetten (cf. UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De nieuwe feiten die verzoeker thans meedeelt in zijn verzoekschrift waren door hem klaarblijkelijk reeds gekend ten tijde van de administratieve procedure. Bijgevolg mocht van verzoeker worden verwacht dat hij er melding van zou hebben gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, *quod non*.

De door verzoeker opgegeven reden waarom hij voormelde feiten niet eerder heeft vermeld, met name religieuze druk, biedt hiervoor geen verschoning. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij moest zweren op de Koran dat hij niemand zou vertellen wat er was gebeurd en dat hij daarom over de thans in het verzoekschrift aangehaalde feiten gezwegen heeft ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Indien zware religieuze druk verzoeker er aanvankelijk van weerhield accurate en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn vluchtrelaas, kan niet worden ingezien waarom deze druk thans, in onderhavig beroep tegen de negatieve beslissing, voor hem plots geen beletsel meer vormt. Deze uitleg strookt bovendien niet met de inhoud van de verklaring van een psycholoog die verzoeker voegde bij de aanvullende nota van 27 oktober 2019. Hierin wordt gesteld dat verzoeker ten aanzien van zijn psycholoog bij herhaling heeft verklaard spijt te hebben dat hij niet voldoende vertrouwen heeft gesteld in de Belgische autoriteiten op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS uit vrees om opnieuw valselijk te worden beschuldigd in zijn land van herkomst. Van enige vrees omwille van een eed die hij zou hebben gezworen op de Koran is in deze verklaring geen sprake.

Voor zover verzoeker aanvoert dat psychologische problemen, waaronder een gebrek aan vertrouwen in de Belgische Staat, ten grondslag liggen aan zijn nalatigheid, en hij hierbij verwijst naar een verklaring van een psycholoog die hij bij zijn aanvullende nota voegt, wijst de Raad erop dat deze verklaring op 23 september 2019 werd opgesteld en dat erin wordt vermeld dat verzoeker sinds 26 juni 2019 bij de betrokken psycholoog wordt opgevolgd. Aldus kan deze verklaring niet staven dat verzoeker reeds ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS van 22 januari 2019 te kampen had met de psychologische klachten die erin worden genoemd, laat staan dat verzoekers oordeelsvermogen als gevolg van deze klachten toen dermate was aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft verzoeker noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op een psychische problematiek die dermate ernstig is dat hij niet in staat zou zijn om vrij en ongedwongen zijn relaas uiteen te zetten en alle relevante elementen daarin te vermelden. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Tot slot merkt de Raad op dat uit voormelde verklaring van de psycholoog niet blijkt op welke wijze deze de daarin genoemde symptomen, waaronder een gebrek aan vertrouwen in individuen en organisaties, bij verzoeker heeft kunnen vaststellen. Verzoekers eigen verklaringen te weinig vertrouwen te hebben gehad in de bevoegde asielinstanties kunnen bezwaarlijk als objectief worden beschouwd.

Nog daargelaten de reden waarom verzoeker de feiten die hij thans aanvoert niet eerder heeft gemeld, stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan geen enkel overtuigend bewijsstuk bijbrengt. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch rapport waaruit volgens hem blijkt dat hij na de mishandeling door de inlichtingendiensten naar het ziekenhuis is gegaan (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Vooreerst stelt de Raad vast dat de Arabische tekst bovenaan het rapport niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien dit gedeelte van het rapport wellicht relevante persoonsgegevens bevat en verzoekers naam verder niet voorkomt op het rapport, kan door de Raad niet worden geverifieerd of dit stuk al dan niet op verzoeker betrekking heeft. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker geen origineel stuk maar slechts een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan uit dit document op geen enkele wijze worden afgeleid dat verzoeker een medische behandeling heeft ondergaan na te zijn mishandeld. Het betreft immers het resultaat van een radiologisch onderzoek van de wervelkolom dat op 26 augustus 2018 werd uitgevoerd. De radioloog spreekt zich in dit verslag niet uit over de mogelijke oorzaken van eventuele afwijkingen of aandoeningen, laat staan dat hieruit enig causaal verband met fysieke mishandeling kan blijken.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift tevens een betalingsbewijs dat volgens hem aantoont dat hij gechanteed werd door de Jordaanse inlichtingendiensten, die ermee zouden gedreigd hebben zijn echtgenote aan te vallen (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen origineel document bijbrengt, maar slechts een fotokopie. Verder blijkt uit dit stuk niet wie de opdrachtgever is van de transactie, noch kan uit de naam van de begunstigde worden afgeleid dat het om iemand van de Jordaanse inlichtingendiensten gaat. Bovendien betreft het een transactie die zou hebben plaatsgevonden op 1 juli 2018 via een bank in Buraidah, het administratief district in Saoedi-Arabië waar verzoeker gedurende de laatste jaren voor zijn terugkeer naar Jordanië in 2018 zou hebben gewoond (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Aangezien verzoeker de chantage door de Jordaanse inlichtingendiensten situeert na zijn terugkeer naar Jordanië eind juli of begin augustus 2018, kan deze overschrijving er onmogelijk verband mee houden. Dit stuk is dan ook niet dienstig om de door verzoeker aangevoerde feiten te staven.

Verder voegt verzoeker bij een aanvullende nota een (niet-gedateerd) medisch certificaat dat volgens hem aantoont dat hij mishandeld werd. Volgens de Engelstalige hoofding van dit document betreft het een medisch rapport over de gevolgen van lichamelijke foltering op 10 augustus 2018. Het inhoudelijke gedeelte ervan betreft evenwel een onduidelijke fotokopie van een handgeschreven Arabische tekst die niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig voormeld artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift tevens dat de Jordaanse inlichtingendiensten na zijn aankomst in België contact hebben opgenomen met zijn ouders om te laten weten dat hij opnieuw werd opgeroepen voor ondervraging. Verzoekers ouders zouden hebben geantwoord dat zij niet wisten waar hun zoon was. Daarop zouden de inlichtingendiensten hebben gezegd dat verzoeker bij terugkeer naar Jordanië onmiddellijk zou worden gearresteerd. Het betreft hier echter loutere beweringen die verzoeker op geen enkele manier *in concreto* staft of onderbouwt met enig (begin van) bewijs.

Aangezien verzoeker de in het verzoekschrift aangevoerde nieuwe ontwikkelingen van de door hem voorgehouden problemen met de Jordaanse autoriteiten niet aannemelijk maakt, kunnen deze geen basis vormen om de hoger weergegeven appreciatie van zijn vluchtmotieven te herevalueren. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij in 2018 vanuit Saoedi-Arabië diende terug te keren naar Jordanië omdat hij geen arbeidsovereenkomst meer had en dat hij als gevolg daarvan niet langer in Saoedi-Arabië mocht verblijven. Op dit punt meent verzoeker verkeerd te zijn begrepen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker stelt dat hij niet de mogelijkheid had om nog drie maanden langer in Saoedi-Arabië te blijven om nieuw werk te vinden. Verzoeker zou slechts over drie maanden hebben beschikt vóór de datum van zijn vertrek uit Saoedi-Arabië en aan het eind van deze periode zou hij geen andere keuze hebben gehad dan terug te keren naar Jordanië. Verzoeker wijst op informatie uit verschillende bronnen waaruit blijkt dat een *expat* zijn werkvisum in Saoedi-Arabië verliest zodra hij er geen werk meer heeft. De Raad betwist niet dat men in Saoedi-Arabië tot voor kort nog over een arbeidscontract diende te beschikken om een werkvisum te bemachtigen en dat dit werkvisum kwam te vervallen wanneer een einde werd gesteld aan het arbeidscontract. Te dezen heeft verzoeker echter niet aannemelijk gemaakt dat hij Saoedi-Arabië reeds daags na zijn laatste werkdag bij zijn laatste werkgever heeft moeten verlaten, te meer daar uit de vertaling van de door hem neergelegde "*muqeem*" blijkt dat zijn verblijfsvergunning geldig was tot 1 december 2018 en hij geen begin van bewijs bijbrengt dat hij zijn verblijfsrecht in Saoedi-Arabië eerder had verloren.

Wat betreft verzoekers verklaring dat hij als nakomeling van een Palestijn uit Gaza door de Jordaanse autoriteiten wordt gediscrimineerd, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Dient te worden opgemerkt dat uw statuut in Jordanië gelijk wordt gesteld met het statuut van personen afkomstig uit andere Arabische landen (COI Focus: Jordanië, Palestiniens de Gaza déplaces de 1967). Uit het feit dat u niet dezelfde rechten geniet als Jordaanse staatsburgers, kan niet zondermeer worden afgeleid dat hier discriminatoire redenen aan ten grondslag liggen. Indien dit al het geval zou zijn, quod non, moet om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt geenszins uit uw verklaringen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw moeder niet behoort tot de groep Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, doch een Jordaanse reispas heeft met een geldigheid van 5 jaar. Uw ouders slaagden er dan ook in het vluchtelingenkamp van Jerash te verlaten. Zij vestigden zich in de stad Zarqa. U volgde onderwijs bij UNRWA en slaagde erin, ofschoon u er voor moest werken, om u in te schrijven aan een privé-universiteit waar u een titel behaalde. Waar u vooropstelt dat u niet mocht werken omdat u geen nationaal nummer had, blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk gewerkt heeft in Jordanië. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat het beeld dat u in dit verband schetst, genuanceerder is. Gezien de Palestijnen uit de Gazastrook gelijk worden gesteld met buitenlanders, moeten zij net als hen, een toestemming verkrijgen om te mogen werken door onder meer aan te tonen dat hun kwalificaties niet beschikbaar zijn op de Jordaanse arbeidsmarkt. Ook worden bepaalde beroepen voorbehouden voor Jordaanse staatsburgers (zie COI Focus, p. 9-10). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u bent gehuwd met een Jordaanse staatsburger. Ofschoon uw kinderen worden beschouwd als nakomelingen van Palestijnen afkomstig uit Gaza, slaagde uw familie er wel in om via connecties uw kinderen in te schrijven in een Jordaanse staatsschool (CGVS, p. 8). Uit voorafgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat eventuele problemen die u heeft gehad in Jordanië omwille van uw statuut van Palestijn uit Gaza, niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd. Dit blijkt ook uit uw gedrag, zijnde het op regelmatige basis terugkeren naar Jordanië alsook de aanvraag en het bekomen van Jordaanse reisdocumenten. Deze houding conflicteert met de vrees die u vooropstelt te koesteren voor de Jordaanse autoriteiten.”

Verzoeker beperkt zich ertoe zijn verklaringen te herhalen, maar brengt geen concrete elementen bij over zijn persoonlijke situatie die de hierboven aangehaalde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht stellen. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie over de kansen van Palestijnse vluchtelingen op de Jordaanse arbeidsmarkt en de discriminatie waarmee zij te maken krijgen op andere vlakken heeft geen betrekking op verzoekers persoon en is dan ook niet dienstig om aan te tonen dat de problemen waarmee verzoeker in Jordanië dreigt te worden geconfronteerd omwille van zijn Palestijnse origine dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven aldaar voor hem ondraaglijk wordt.

Verzoeker wijst er verder op dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Jordanië sinds 2018 verslechterd is als gevolg van de vermindering van de Amerikaanse bijdrage aan de werkmiddelen van UNRWA. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat uit zijn verklaringen genoegzaam is gebleken dat hij in Jordanië, het UNRWA-onderwijs dat hij er gedurende vijf jaar tot 1996 zou hebben genoten niet meegerekend, geen beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Wat betreft de binnen de Jordaanse samenleving en staat prevalerende patriarchale opvattingen over de rol van vrouwen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker internationale bescherming vraagt in eigen naam en niet in naam van zijn Jordaanse echtgenote.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Jordanië vervolging vreest in de zin van het Verdrag van Genève.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten (adm. doss., stuk 15, map met ‘documenten’) kunnen de appreciatie van zijn vluchtmotieven niet wijzigen. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Uw tijdelijk Jordaanse paspoort, UNRWA Family registration card en geboorteakte bevestigen uw identiteit, Palestijnse herkomst en uw statuut van Palestijn uit Gaza in Jordanië. Uw huwelijksakte, familieboekje, paspoort van uw echtgenote en de geboorteaktes van uw kinderen, tonen uw gezinssamenstelling aan wat door het CGVS niet wordt betwist. Voorts legt u uw Saoedische Iqama en Muqem neer waaruit blijkt dat u effectief in Saoedi-Arabië heeft gewerkt en het land definitief heeft verlaten. Het CGVS betwist uw tewerkstelling in Saoedi-Arabië niet, evenmin het feit dat u het land definitief zou hebben verlaten. Wel merkt het CGVS op, zoals in supra, dat u nalaat een begin van

bewijs neer te leggen dat u omstreeks mei 2018 effectief zou zijn ontslagen waardoor u genoodzaakt was om Saoedi-Arabië te verlaten."

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers algemene kritiek dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie van zijn verklaringen heeft weerhouden en de relevante feiten slechts gedeeltelijk heeft geanalyseerd, kan gelet op de hoger gedane vaststellingen niet worden gevolgd.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Jordanië zou hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat in Jordanië burgers thans een reëel risico lopen op het leiden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker betwist deze motivering niet en brengt tevens geen elementen bij waaruit kan blijken dat in Jordanië burgers wel een reëel risico zouden lopen op het leiden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er bestaan ten aanzien van hem dan ook geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN